

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNE MRE PUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. C.**, zastoupeného JUDr. Věnceslavou Holubovou, advokátkou se sídlem Renoirova 624, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004, čj. FŘ-3052/11/02, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2006, čj. 9 Ca 281/2004 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Finanční úřad v Praze Modřanech (správce daně) dodatečným platebním výměrem ze dne 31. 8. 2001, čj. 102911/01/012911/7547, doměřil žalobci na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 částku ve výši 774 336 Kč. Žalovaný pak zamítl rozhodnutím ze dne 20. 8. 2004, čj. FŘ-3052/11/02, odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 20. 9. 2006, čj. 9 Ca 281/2004 - 67, zamítl.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu nebo byl při jejím zjišťování porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel uvedl, že po něm žalovaný požadoval, aby doložil, že peníze vkládané do podnikání v roce 1999 již byly zdaněny nebo že se jednalo o prostředky osvobozené od daně. Stěžovatel na výzvu správce daně vyjmenoval zdroje svých předchozích příjmů po roce 1993 i před ním, příjmy z prodeje movitých věcí a cenných papírů a půjčky. Správce daně však po stěžovateli požadoval doložení těchto příjmů, resp. úspor z těchto příjmů. Stěžovatel proto odhadl tyto příjmy a upřesnil prodej movitých věcí a smlouvu o půjčce. Zároveň se bránil tím, že jej nestíhala záznamní povinnost, proto nemůže úspory doložit, přitom na svůj účet vkládal a převáděl stále stejné peníze.

Poté správce daně vydal dodatečný platební výměr s tím, že stěžovatel neprokázal tvrzení o existenci úspor před rokem 1999, nebylo tedy možné stanovit daň dokazováním a správce daně přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný po napadení platebního výměru odvoláním konstatoval, že správce daně ve skutečnosti nestanovil daň podle pomůcek, ale dokazováním, nicméně stěžovatel tímto postupem nebyl zkrácen na svých právech, neboť žalobce v odvolacím řízení dodatečně připustil důkazní prostředky. Stěžovatel se ovšem domnívá, že zjištění správce daně o vkladech, jejich výši a době uskutečnění představuje pomůcku. Považuje-li pak žalovaný daň za stanovenou na základě dokazování, spatřuje v tom stěžovatel paralelní použití dvou metod, které vedle sebe ve vztahu ke stejnému zdaňovacímu období neobstojí. Stěžovatel svůj názor podpořil také odkazem na „rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Afs 25/2003 - 87“ a zdůraznil, že pokud správce daně neshromáždí dostatek důkazů o tom, ve kterém zdaňovacím období byly prostředky získány, nemůže tyto prostředky bez dalšího zahrnout do příjmů za jakékoliv zdaňovací období.

Stěžovatel odkázal také na „nález Ústavního soudu zn. IV. ÚS 29/05“ s tím, že musí být respektován autonomní prostor jednotlivce, resp. zachována proporce mezi tímto prostorem na jedné straně a veřejným zájmem na druhé straně. Postup správce daně vede podle stěžovatele k nepřipustnému rozšíření jeho důkazního břemene, neboť má prokazovat strukturu svých příjmů tak, aby z ní vyplývalo, že byl v roce 1999 schopen poskytnout ze svého majetku do podnikání předmětné finanční částky. V předmětném roce představovaly tyto částky výdaj, nikoliv příjem stěžovatele. Ze skutečnosti, že v roce 1999 těmito prostředky disponoval, nelze dovodit, že pouze v tomto roce tvořily jeho příjem. Správce daně nemohl po stěžovateli požadovat obecné prokazování majetkových poměrů tak, aby bylo možné dovodit zda v příslušném roce disponoval majetkem umožňujícím mu vložit peníze do podnikání. Majetkové poměry stěžovatele se totiž bezprostředně neváží k jeho daňové povinnosti v roce 1999 a stěžovatel v tomto směru vůbec nenesl důkazní břemeno.

Správce daně konstruoval povinnost stěžovatele prokazovat majetkové poměry a zdroj jeho majetku, za základ daně považoval výdaj stěžovatele a porušil tak i práva stěžovatele vyplývající z článku 11 odst. 1, 5 Listiny základních práv a svobod.

Důkazní břemeno se v daňovém řízení vztahuje pouze k prokázání skutečností, které daňový subjekt uvedl v daňovém přiznání. Tuto povinnost nelze rozšiřovat na skutečnosti týkající se vložených vlastních finančních prostředků, protože daňový poplatník je povinen platit daň z příjmů, nikoliv ze svých vložených peněz.

Stěžovatel poukázal rovněž na skutečnost, že u něj již v roce 1995 proběhla daňová kontrola a při stejném chování žalobce nebylo shledáno žádné pochybení. Již tehdy stěžovatel provedl vklady do podnikání, jejichž původ byl ve stejných úsporách, které je nyní povinen prokazovat. Podobně u stěžovatele nebyla zjištěna žádná závada při namátkové kontrole příjmových a výdajových dokladů a jejich zapsání v peněžním deníku v roce 1999.

Žalovaný nechtěl prokázat pouze příjmy, ale podle stěžovatele na něm výslovně požadoval, aby prokázal, že z jeho zdaněných příjmů existovaly úspory. Žalobce doložil kupní smlouvy na koupi a prodej nemovitosti, z nichž žalovaný dovodil ztrátovost obchodu a nechal za prokázané, že stěžovatel použil částku 1 800 000 Kč na vklady do podnikání, stejně jako v případě půjčky 600 000 Kč, kterou žalovaný považuje za neprůkaznou. Žalovaný setrvává na tvrzení o čtyřech automobilech BMW, které měl stěžovatel pronajmout společnosti Čerpání Betonu spol. s r. o., přestože bylo prokázáno, že v případě třech z nich se jedná o jedno vozidlo, které bylo havarováno a mělo třikrát změněnu SPZ.

Přestože se žalobce k automobilům podrobně vyjadřuje v žalobě, městský soud v rozsudku pouze okrajově zmínil, že bylo zjištěno, že stěžovatel vlastnil pouze dvě vozidla zn. BMW.

Žalobní námitku stěžovatele ohledně výsledků daňové kontroly z r. 1995 stejně tak jako prokázání existence spořicího účtu nepovažuje žalovaný za relevantní s poukazem na § 75 s. ř. s.

Stěžovatel předložil městskému soudu výpis ze spořicího účtu ze dne 14. 10. 1994, ze kterého je patrné, že měl k dispozici částku 4 366 263 Kč. Stěžovatel již tehdy prováděl převody mezi účty v kombinaci s výběry a vklady v hotovosti. „Vklady a výběry v letech 1994 až 1999 uvedl v žalobě na přezkoumání nesprávného správního rozhodnutí. Jeho účetnictví a finanční operace za toto období včetně zdrojů do podnikání vložených však byly pokryty daňovou kontrolou provedenou v roce 1995.“

Podle stěžovatele je zřejmé, že žalovaný nepochopil nálezu Ústavního soudu, nebo se jím nehodlá řídit. Žalovaný navíc polemizuje s právním názorem Ústavního soudu a tvrdí, že aplikace informační autonomie jednotlivce rozvedená v citovaném nálezu má nežádoucí dopady na důkazní řízení. Na stejném stanovisku setrval i městský soud, který žalobu zamítl, „stanovisko Ústavního soudu“ vykládá „v rozporu s výkladem Ústavního soudu“, a jeho nálezu sp. zn. IV. ÚS 29/05 navíc nesprávně označuje jako nálezu sp. zn. ÚS 29/01.

Městský soud se podle stěžovatele nezabýval ani jeho tvrzením, že do podnikání vkládal a převáděl na soukromý účet stále stejné peníze, přičemž správce daně jednotlivé položky vlastních vkladů bez ohledu na jejich opětovné převody na soukromý účet sečetl a považoval je za příjmové položky. Odmítl-li městský soud námitku daňovou kontrolou v r. 1995, která neshledala žádné pochybení stěžovatele, zdůraznil stěžovatel že nyní žalovaný požaduje dokazování úspor z příjmů za období výrazně předcházejících rok 1995.

Domnívá-li se žalovaný, že se v případě prodeje nemovitosti jednalo o ztrátový obchod, stěžovatel připustil, že dostal 1 800 000 Kč, ale dodal, že jistina propadlé zástavy nebyla

2 750 000 Kč. Tato částka byla po dohodě účastníků a na žádost prodávajícího uvedena ve smlouvě, ale ve skutečnosti získal stěžovatel nemovitost za nižší cenu. Stěžovatel rovněž prokázal, že disponoval částkou 600 000 Kč a připomněl, že již v roce 1994 disponoval částkou 4 366 000 Kč. Žalovaný pak uznal příjmy stěžovatele z let 1994 – 1999 ve výši 3 822 000 Kč.

Městský soud se podle stěžovatele vůbec nezabýval skutečnostmi uvedenými v žalobě, totiž že stěžovatel nikdy neměl čtyři vozidla BMW, ale „pouze dvě a pouze vozidlo BMW 530, které koupil jako nové v r. 99 za 1 865 000,- a má je rovněž v podnikání“.

Podle stěžovatele nemá oporu v provedené kontrole ani tvrzení žalovaného, že stěžovatel o vkladech špatně účtoval. Žalovaný, který měl k dispozici účetnictví stěžovatele, neuvádí žádné konkrétní připomínky. Závady v účetnictví stěžovatele neshledaly ani daňové kontroly v letech 1995 a 1999.

Stěžovatel ze svých zdaněných příjmů vkládal a vybíral stále tytéž peníze. Žalovaný pak všechny sumy sečetl, aniž by přihlédl ke zpětným převodům na soukromý účet, a dospěl tak dokonce k dvojnásobné částce proti správci daně.

Konečně pak stěžovatel uvedl, že je mu postupem finančních orgánů znemožněno podnikání, protože nemůže doložit bezdlužnost a živnostenský úřad mu odmítá vydat živnostenský list. Stěžovatel navíc veškeré své kroky v podnikání vždy konzultoval s auditory a daňovými poradci.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ke stížní námitce, podle níž stěžovatel vkládal a převáděl na svůj účet stále stejné peníze, uvedl, že stěžovatel toto tvrzení uplatnil až v žalobě a žalovaný je tedy nemohl ve svém rozhodnutí nijak zohlednit.

Ke stížní námitce, podle níž byla daň ve vztahu k vloženým prostředkům doměřena podle pomůcek, žalovaný uvedl, že neunesení důkazního břemene a neprokázání tvrzení daňového subjektu o základu daně v určitém zdaňovacím období je jen jednou z podmínek pro použití pomůcek. V případě stěžovatele, byť svá tvrzení neprokázal, bylo možné stanovit daň dokazováním. Podobně i ke stížní námitce, podle níž byla daň stanovena na základě paralelního použití dvou metod stanovení daně, žalovaný uvedl, že stěžovatel neprokázal tvrzení, že o konkrétních finančních prostředcích účtoval bez vlivu na základ daně a správce daně naopak prokázal existenci skutečností vyvracejících oprávněnost takového postupu a základ daně adekvátně upravil. Podle žalovaného je tento postup dokazováním, nikoliv stanovením daně podle pomůcek.

Namítá-li stěžovatel, že správce daně postupoval v rozporu s § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu a neprokázal, že prostředky vložené v roce 1999 do podnikání byly získány v tomtéž roce, uvádí žalovaný, že správce daně nemá povinnost prokazovat jiný skutkový stav než tvrdí daňový subjekt. Správce daně je tedy oprávněn upravit základ daně již tehdy, když daňový subjekt neprokáže, že se u konkrétních částek nejedná o zdanitelné příjmy zkoumaného zdaňovacího období. Podobně chápe důkazní povinnost správce daně i Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 138/01, podle kterého se má existence skutečností vyvracejících věrohodnost tvrzení v účetnictví daňového subjektu o výši jeho zdanitelných příjmů

(§ 31 odst. 8 daňového řádu) za prokázanou, když daňový subjekt věrohodnost svých tvrzení o finančních prostředcích účtovaných bez vlivu na daňový základ neprokázal.

Poukázal-li stěžovatel na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05 s tím, že příjmy vložené do podnikání představovaly jeho výdaj, nikoliv příjem, uvádí žalovaný, že ve věci řešené Ústavním soudem nešlo o účtované vklady do podnikání daňového subjektu, ale o částky zapůjčené jedním daňovým subjektem jinému daňovému subjektu. Jsou-li částky vkládány na účet daňového subjektu nebo do jeho pokladny, představují nárůst obchodního jmění a jsou příjmem, nikoliv výdajem. Žalovaný v této souvislosti poukázal rovněž na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 750/2000.

Ke stížní námitce, podle níž měl stěžovatel prokazovat majetkové poměry nad časový i věcný rámec zkoumané daňové povinnosti za rok 1999, žalovaný uvedl, že na něj nelze vztáhnout závěry Ústavního soudu zaujaté ve věci sp. zn. IV. ÚS 29/05. Stěžovatel měl totiž povinnost vést průkazně a správně účetnictví a doložit nebo prokázat účetními a jinými doklady účetní zápisy a účetní případy. Vlastní vklad do podnikání byl přitom účetním případem zachyceným účetním zápisem v účetnictví stěžovatele. Stěžovatel měl pak i povinnost uschovat příslušné účetní doklady. Žalovaný v tomto kontextu opět poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 750/2000.

Namítl-li stěžovatel, že důkazní povinnost vztahující se k prokázání skutečností tvrzených daňovým subjektem v daňovém přiznání nelze rozšiřovat na skutečnosti týkající se vložených vlastních finančních prostředků, žalovaný naopak uvádí, že měl správce daně pochybnosti o způsobu účtování o finančních prostředcích zvyšujících obchodní majetek stěžovatele, tedy o výši zdanitelných příjmů uvedených v daňovém přiznání. Zdanitelný příjem se přitom může v účetnictví daňového subjektu projevat jako vlastní vklad.

K námitce, podle níž správce daně nechtěl prokázat jen příjmy, ale že ze zdaněných příjmů stěžovatele existovaly úspory, žalovaný uvedl, že existenci úspor argumentoval stěžovatel, když měl odstranit pochybnosti správce daně, že se v případě vkládaných prostředků nejednalo o příjmy stěžovatele podléhající dani v kontrolovaném zdaňovacím období. Cílem nebylo samoučelně zkoumat majetkové poměry stěžovatele.

III.3

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění konstatuje, že se podstatná část kasační stížnosti soustředí na rekapitulaci vývoje věci a na polemiku s právním názorem a závěry žalovaného. Kasační stížnost je ovšem opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského, resp. městského soudu a tedy i stížní námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud zabývá (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), se odvíjejí vždy od tvrzeného pochybení krajského, resp. městského soudu. Toto pochybení může představovat jak nesprávné posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], tak nezohlednění vad řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Jsou-li ovšem kasační stížností namítány vady řízení před správním orgánem, musí se jednat vždy o vady, které mj. byly namítány před krajským, resp. městským soudem, nebo ke kterým byl tento soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).

a § 76 s. ř. s.) – jak vyplývá i z textu „a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“ [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. I tato námitka tak brojí primárně proti rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, nikoliv proti samotnému rozhodnutí správního orgánu.

Stěžovatel je pak povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 - 74, www.nssoud.cz). Uvedení konkrétních stížných námitek přitom nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006 - 58, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud, předmětem jehož přezkumu je právě rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, se tak nemůže zabývat kasační stížností v části, jíž stěžovatel rekapituluje dosavadní průběh řízení nebo polemizuje se žalovaným způsobem odpovídajícím žalobě, aniž by bylo zřejmé, v čem vytyká pochybení krajského soudu, který se věci zabýval a v rozsahu žalobních námitek ji přezkoumal.

Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že kasační stížnost obsahuje i stížní námitky, jimiž jsou městskému soudu vytykána konkrétní pochybení, a v tomto rozsahu se kasační stížností také zabýval.

Kasační stížnost na dvou místech vytyká městskému soudu způsob, jakým se vypořádal, resp. nevypořádal s množstvím automobilů BMW vlastněných stěžovatelem. Nejprve tedy stěžovatel uvádí, že „O automobilech se žalobce rovněž podrobně vyjadřuje v žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného, na kterou se zde odkazuje. V rozsudku je pak jen okrajově zmíněno, že bylo zjištěno, že žalobce vlastnil pouze 2 vozidla zn. BMW.“ a na jiném místě kasační stížnosti tvrdí, že „Soud se vůbec nezabýval skutečnostmi uvedenými v žalobě a sice, že nikdy neměl 4 vozidla BMW, ale pouze 2 a pouze vozidlo BMW 530, které koupil jako nové v r. 99 za 1 865 000,- a má je rovněž v podnikání.“. Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že si kasační stížnost v těchto dvou tvrzeních zjevně protirečí, neshledává stížní námitku důvodnou. Z námitek není zřejmé, že by stěžovatel polemizoval s něčím jiným než se závěrem o množství vozidel BMW, která vlastnil, přičemž tvrdí, že vlastnil dvě. Nejvyšší správní soud pak považuje odpovídající závěr městského soudu, podle nějž „žalobce i žalovaný navzájem polemizovali v otázce počtu osobních automobilů zn. BMW ve vlastnictví žalobce do té doby, když až sdělením Policie ČR ze dne z 1. 7. 2005 bylo postaveno na jisto, že žalobce byl, kromě jiných automobilů, vlastníkem pouze dvou osobních vozidel zn. BMW.“, za zcela přiléhavý a neshledává jeho rozpor se náhledem na počet automobilů BMW, jehož se domáhá stěžovatel.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, jíž stěžovatel městskému soudu vytkl, že se „nezabýval tvrzením žalobce o tom, že do podnikání vkládal a převáděl na soukromý účet stále stejné peníze a tyto jednotlivé položky vlastních vkladů správce daně bez ohledu na jejich opětovné převody na soukromý účet sečetl a považoval je za příjmové položky.“. Především je třeba uvést, že se městský soud námitkou zabýval a uzavřel, že „Žalobce nemohl vkládat v r. 1995 do podnikání stejné úspory, které pak opět dle svého účtování vkládal v r. 1999. Pokud vložil určité úspory do podnikání v r. 1995, šlo o následnou kapitalizaci těchto prostředků, které v souvislosti s podnikáním žalobce v následujících letech mohly ovlivnit jeho hospodářský výsledek a hodnotově by se prokázaly jinak v nových zdanitelných příjmech. Skutečnost, zda bylo

reálné, aby žalobcem zúčtované vklady do podnikání v r. 1999 pocházely již ze zdaněných úspor či jiných příjmů, bylo předmětem dokazování v tomto daňovém řízení, v němž žalobce neunesl důkazní břemeno.“. Stěžovatel, stížní námitkou vytkl městskému soudu, že se nevypořádal s žalobní námitkou. Tomu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Nevytkl-li pak stěžovatel konkrétní námitkou městskému soudu nesprávnost jeho právního názoru, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu, aby se touto otázkou zabýval. Byť Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitku důvodnou, podotýká ve vztahu k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, podle nějž stěžovatel nemohl namítat, že vkládal a převáděl na svůj účet stále stejné peníze, neboť tuto skutečnost namítl až v žalobě a nikoliv již v odvolacím řízení, že žalobou lze nepochybně uplatnit i námitky, které nebyly vzneseny v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, čj. 2 Afs 31/2005 - 57, www.nssoud.cz).

Poukázal-li stěžovatel na skutečnost, že městský soud „odmítá dávat do souvislosti daňovou kontrolu v r. 1995, která neshledala žádné pochybení žalobce“ a přitom „při daňové kontrole za zdaňovací období r. 1999 žalovaný požaduje po žalobci dokazování úspor z příjmů daleko předcházejících rok 1995.“, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než opět odkázat na napadený rozsudek městského soudu. Ten se především podrobně zabývá tím, zda finanční orgány nepostupovaly způsobem, který by vedl k extenzivnímu výkladu důkazního břemene stěžovatele, a zároveň přesvědčivě zdůvodnil, proč stěžovatele stíhá odpovídající důkazní břemeno. V tomto kontextu se městský soud zabýval na straně 13 svého rozsudku rovněž namítanou souvislostí s daňovou kontrolou v roce 1995 (za zdaňovací období roku 1994). Namítl-li pak stěžovatel relativně obecně, že městský soud odmítl zohlednit daňovou kontrolu z r. 1995, aniž by přitom napadl konkrétní argumentaci městského soudu, která jej k jeho závěru vedla, neshledal Nejvyšší správní soud stížní námitku důvodnou.

Konečně pak stěžovatel městskému soudu vytkl, že vykládá stanovisko Ústavního soudu v rozporu s jeho výkladem, navíc rozhodnutí chybně cituje jako nálezn sp. zn. IV. ÚS 29/01, namísto IV. ÚS 29/05. Tuto obecnou námitku, z níž není bez dalšího patrné, proč je závěr městského soudu v rozporu s citovaným náleznem Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 (<http://nalus.usoud.cz>), je nutné číst ve světle předchozí části kasační stížnosti, podle níž městský soud setrval na stanovisku žalovaného, že „aplikace informační autonomie jednotlivce v rozhodnutí Ústavního soudu zn. IV. ÚS 29/05 má nežádoucí dopady pro důkazní řízení“. Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění konstatuje, že písarská chyba městského soudu v označení citovaného nálezu nemůže vést bez dalšího k nezákonnosti jeho rozsudku, zejm. tehdy, když je z rozsudku městského soudu zřejmé, že pracoval opravdu s náleznem, na nějž stěžovatel odkazoval. Tvrzení stěžovatele, podle nějž má aplikace principu nastíněného Ústavním soudem podle městského soudu nežádoucí dopady pro důkazní řízení, je pak značně zjednodušující. Městský soud se náleznem Ústavního soudu podrobně zabýval a mj. vysvětlil, v čem se jím posuzovaná věc liší od věci řešené Ústavním soudem. Stěžovatel tak byl veden pouze k prokazování toho, co sám účtoval. Podobně městský soud hodnotil věcný a časový rámec prokazování majetkových poměrů, je-li o nich účtováno z vůle stěžovatele a uplatňováno v daňovém přiznání, a ve svých závěrech se odvolal na další rozhodnutí Ústavního soudu (usnesení ze dne 24. 4. 2002, sp. zn. II. ÚS 574/01 a usnesení ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 323/99). Nejvyšší správní soud pak stížní námitku neshledal důvodnou, neboť z rozhodnutí městského soudu nevyplývá závěr, který o něm stěžovatel v kasační stížnosti činí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížní námitky nejsou důvodné, napadené rozhodnutí krajského soudu neshledal nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu